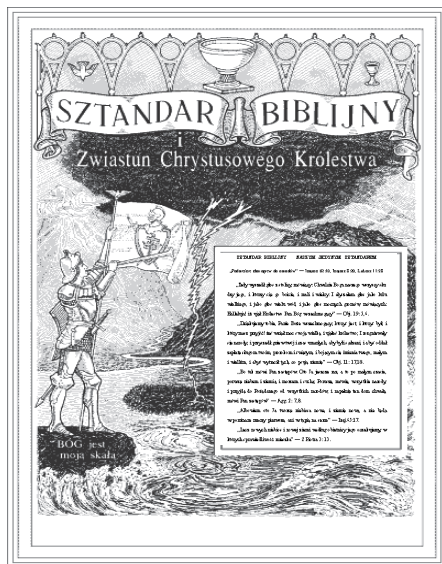


# SZTANDAR BIBLIJNY

## i

# Zwiastun Chrystusowego Królestwa

PL ISSN 1230-1086



CZASOPISMO wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylejskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Kwartalnik. Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny  
„EPIFANIA” w Warszawie.

Redaktor: Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki,  
skrytka pocztowa nr 102.00-961 WARSZAWA 42

## ISLAM, MAHOMET I MUZUŁMANIE

(ciąg dalszy ze Sztandaru Biblijnego Nr 45)

### Kalifowie z rodu Abbasydów

Za panowania kalifów z rodu Abbasydów stolica została przeniesiona do Bagdadu. Armie skłonne do walk wewnętrznych, pod kierunkiem Omajjadów, szybko zostały przygotowane do obowiązków na licznych granicach. Przez dwieście lat podtrzymywano w całym imperium arabskim język i religię, po czym język perski stał się językiem kultury. Domaganie się prawnego uzasadnienia dla rzeczywistych spadkobierców Mahometa było mocno podtrzymywane wobec opozycji szyitów i Sunna stanowiła podstawą, na której zbudowano kulturę Abbasydów.

W dogodniejszych warunkach i w granicach ustalonych na mocy traktatów rósł handel i przemysł. Dla Bagdadu był to znakomity okres rozwoju umysłowego i materialnego bogactwa, który rozszerzał się na cały muzułmański świat. Kultury tak odmienne jak hiszpańska i indyjska zostały zrodzone w krzyżowaniu się idei, przez pełnych entuzjazmu, rozgorączkowanych uczonych, co wielce się przyczyniło do podniesienia na wysoki poziom ośrodków nauczania, zarządzania i debat.

Europa w tym czasie przeżywała swój najciemniejszy okres. Święte Cesarstwo Rzymskie wykuwało sobie przyszłość między papieżem a frankońskim królem. Eu-

ropa - jeszcze nie ochłonęła po zniszczeniach dokonanych przez barbarzyńców, które pochłonęły Zachodnie Cesarstwo — spoglądała bojaźliwie na dwie groźne „łapy” islamu, wschód i zachód. Mimo to, wymieniono ambasadorów pomiędzy Bagdadem i cesarzem Karolem Wielkim, a chrześcijanom umożliwiono odwiedzanie Jerozolimy. Wiedza jaka przenikała do Europy doprowadziła do powstania nowych szkół oświeconych nowoczesną formą intelektualizmu, mieszającego się z ich religijnymi dogmatami, które zapoczątkowały powolny rozwój średniowiecznego scholastycznego nauczania.

Jednakże gdy minął szczytowy okres islamskiej świetności, odżyły stare nienawiści. Wybuchły lokalne bunty, a ich przywódcy zdobyli pewną miarę niezależności. Bagdad popadł w stan bliski anarchii. Szyici zdobyli poparcie i zachwiała się dynastia Abbasydów. Egipt i Hiszpania przewyciężyły swoją przeszłość prawie niezależnie. Palestyna stała się odrębnym przedmiotem sporu, gdy w 1099 roku europejscy krzyżowcy zajęli Jerozolimę i utrzymywali się w niej do momentu, gdy wielki islamski przywódca Saladyn zakończył ich okupację w 1187r.

### Inwazja Mongołów

W 1220 roku mongolskie armie pod dowództwem Czyngis-Chana rozpoczęły swoje historyczne pustoszenie

północnej i wschodniej Persji. Jak Attyla, władca Hunów, był „Biczem Bożym” dla chrześcijańskiej Europy, tak Czyngis był traktowany przez wielu jako kara Boża za nierozważne dopuszczenie do powstania islamu.

Czterdzieści lat później Mongołowie pod wodzą Hulagu, wnuka Czyngisa, najechali i splądrowali Bagdad. Ostatni kalif Bagdadu, Al-Mustasim, został zamordowany w 1258 roku. Mniej więcej w tym czasie Mamelucy, poprzednio niewolnicy znad Morza Czarnego, zagarnęli władzę w Egipcie i utwierdzili panowanie w czasie stawiania oporu napierającym z południa Mongołom. W Persji przywrócono islam trzy pokolenia później przez nawrócenie, a nie podbój, gdy Mongoł Gajan (1295-1304) porzucił buddyzm, by stać się muzułmaninem.

Wypieranie mongołów z terytorium Azji zostało wznowione, gdy zwycięski Tamerlan (*Timur Kulawy*) po podbojach w Azji przybył z Samarkandy, by ujarzmić wschodnie terytoria islamskie, na wschód od Syrii. Był „dobrym muzułmaninem” i popierał w Persji zwolenników mistycznego sufizmu.

Islam nie stracił nic ze swej żarliwości, rozciągając się na ogromnych obszarach centralnej Azji od Morza Chińskiego po przedpola Europy zachodniej, na południu zaś obejmował przestrzeń aż do morza Timor (na wschodzie), i do bram Egiptu (na zachodzie). Dzięki misyjnej gorliwości kupców i podróżników rozpowszechnił się on za panowania religijnie tolerancyjnych Chanów, przed nastaniem rządów Tamerlana. Gdziekolwiek powstawał wspomagany biczem porządek społeczny Mongołów, sięgając aż po północne Chiny, Indonezję, i stamtąd po wyspy filipińskie, islam pozyskiwał swoich konwertytów. Wraz z Tamerlanem nastąpił koniec tolerowania działalności chrześcijan i zwolenników innych religii, a przed muzułmanami otworzyło się szerokie pole do działania.

### **Turcy otomańscy**

Turcy otomańscy zaliczani do bojowych islamskich tradycjonalistów najechali Anatolię (Azja Mniejsza), gdy Hulagu ustanawiał chanat w Persji. Za panowania Osmana I (1259—1326) wojska otomańskie najechały i wzięły we władanie terytoria leżące na północy i południu od morza Marmara, które łączy Morze Czarne z Morzem Egejskim. Konstantynopol został zdobyty w 1453 roku. Po tysiącu latach sławy i potęgi jako rzymska, chrześcijańska i zachodnia placówka na Wschodzie stał się miejscem otomańskiej, islamskiej i orientalnej ekspansji na Zachodzie.

Sto lat później, imperium otomańskie rozciągało się do państw bałkańskich od wschodnich wybrzeży Adriatyku, przez góry Karpaty do północnych wybrzeży Morza Czarnego, zagrażając przez długi czas chrześcijańskiej Europie. Marcin Luter opublikował w 1529 roku broszurę pt. „W wojnie przeciwko Turkom”, w której zalecał cesarzowi wymarsz przeciwko nim, a później głosił, że

islamskie najazdy są wypełnieniem proroctw zawartych w księgach Ezechiela i Objawienia (Gog i Magog), w celu ukarania zepsutego chrześcijaństwa.

Imperium Otomańskie rozciągało się na znacznej części obszaru przylegającego do Morza Śródziemnego, prawie do Gibraltaru, potem niżej na terenie Mezopotamii do Zatoki Perskiej i pod koniec siedemnastego stulecia obejmowało również Hijaz i Jemen (gdzie powstał islam). W tym to czasie zaznaczył się jego upadek spowodowany nepotyzmem, korupcją urzędników i trudnościami ekonomicznymi, walkami frakcyjnymi oraz niechęcią do zmian, wykazywaną przez dynastycznych władców. W osiemnastym stuleciu i w czasie pierwszej wojny światowej nastąpiły militarne porażki, które doprowadziły do rozpadu imperium.

Podczas pierwszej wojny światowej Wielka Brytania poniosła porażkę dokonując desantu w Dardanelach w 1915 roku i podejmując ofensywę w dolinie Eufratu w 1916 roku. Jej próby wywołania niezadowolenia wśród islamskich Arabów odniosły skutek w Południowej Palestynie, a w 1917 roku generał Allenby wyruszył z Egiptu i zajął Jerozolimę, zaś generał Maude odniósł sukces w Mezopotamii.

Według powojennych traktatów Turcja została pozbawiona swego imperium, poddała się panowaniu Mustafy Kemalowi Atatürkowi, który nie uszanował, zarzucił oraz zniszczył starą islamską tradycję i zniósł kalifat. Powstało kilka państw arabskich.

### **Mogolowie z Indii**

Początkowy wpływ arabskich władców i muzułmańskich misjonarzy na hindusów w północno-zachodniej Indii był osłabiony przez waśnie pomiędzy sunnitami a szyitami i przez hinduskie bunty. Obszar ten był później plądrowany przez każdą nową falę Mongołów, a arabski handel morski został wystawiony na niebezpieczeństwo przez Portugalczyków za panowania Albuquerque'a na początku XVI wieku.

Baber, potomek Timura zniszczył wszystkich przeciwników kładąc podwaliny pod Imperium "Mogoła" (dynastia muzułmańska pochodzenia mongolskiego, panująca w Indiach w latach 1526-1857), obejmujące znaczną część Indii. Jego wnuk Akbar ogłosił się w 1556 roku, w wieku trzynastu lat, cesarzem, stając się najbogatszym i najpotężniejszym monarchą na świecie, pomimo rozdarcia pomiędzy muzułmanami a miejscowymi hindusami.

Ponieważ kultura muzułmańska nakładała się na starożytną spuściznę hinduskiej literatury, religii i zwyczajów, przekształciła się do unikalnej i charakterystycznej postaci. Istnieje do dzisiaj w Indii jako spuścizna minionej islamskiej świetności. Meczety i minarety mówią o tym czasie, mauzoleum zaś Taj Mahel w Agra pozostaje pomnikiem ludzkich możliwości wyrażenia w kamieniu swoich najwyższych aspiracji.

BS '81, 50.

## ISLAM W DWUDZIESTYM WIEKU

Pierwsza wojna światowa (1914-1918) pozostawiła odpowiednio Wielkiej Brytanii i Francji strefową odpowiedzialność w rejonach Zatoki Perskiej i śródziemnomorskiego Wschodu (porozumienie Sykes-Picot), zarządzania częścią Imperium Otomańskiego.

Ponadto Deklaracja Balfoura (1917) zmieniła równowagę polityczną - historyczna zapowiedź czegoś złego - przez udzielenie poparcia osiedlaniu się Żydów w Palestynie jako ich ojczyźnie. Wielkiej Brytanii przyznano mandat nad Palestyną i poszukiwano ciągle innych politycznych rozwiązań, które by pogodziły francuskie i brytyjskie interesy na Środkowym Wschodzie w obliczu wzrastającego nacjonalizmu itp. wśród muzułmańskich narodów.

Druga wojna światowa (1939 - 45) zastała kraje muzułmańskie, leżące na południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego, pod panowaniem wojsk europejskich. Na skutek tego dynastyczni władcy arabscy byli atakowani ze wszystkich stron przez ruchy rewolucyjne o lewicowej orientacji politycznej, Żydzi zaś coraz liczniej z wielu krajów emigrowali do Palestyny. Najpierw Francja, potem Wielka Brytania, zrzekła się politycznie sfabrykowanych coraz bardziej kłopotliwych zobowiązań i odtąd zaczął się, kształtować obecny porządek muzułmańskiego świata.

W następstwie rezolucji Organizacji Narodów Zjednoczonych z listopada 1947 roku, uprawniającej do ustanowienia państwa żydowskiego w Palestynie, w maju 1948 roku utworzono Państwo Izrael. To wydarzenie miało i nadal ma nieobliczalne skutki na przyszłość islamu i muzułmanów.

Z siły ekonomicznej ukrytej w ropie (tak zwanym „czarnym złocie”) — w świecie, w którym dyplomacja lufy armatniej otworzyła drogę, do władzy w międzynarodowym zgromadzeniu — zdali sobie sprawę ci, którzy tę ropę posiadają. Islam został podzielony między bogate kraje naftowe, które odrzuciły nadzór Zachodu i między kraje nie posiadające ropy a od niej zależne. Gdy ta siła ekonomiczna jest wykorzystywana w celach politycznych, zależność większych narodów od

bliskowschodniej ropy staje się coraz boleśniej odczuwana.

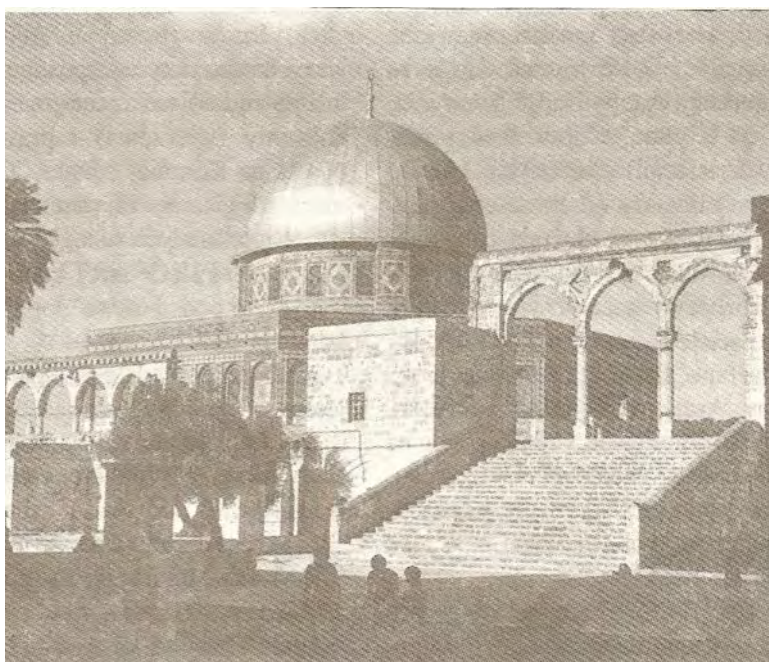
Islam wciąż prowadzi wojnę, między swymi frakcjami i poza nowym bastionem naftowej władzy słyszy się ostre głosy o nietolerancji religijnej. Muzułmanie nadal kłaniają się w kierunku Kaby, lecz siły przemian politycznych traktowane są jako wpływy radzieckie rywalizujące z wpływami zachodnimi i uzbrojenie napływa z obu stron do tego najbardziej czulego politycznie regionu świata.

Gromadzenie sił wojskowych na Bliskim Wschodzie osiągnęło ogromne rozmiary a świat żyje w napięciu, w strachu przed większym konfliktem o strasznej sile niszczącej, który mógłby wybuchnąć w

krajach niegdyś zarządzanych przez kalifów. Istnieje obawa, że ów konflikt wciągnie supermocarstwa i pograży świat w ruinie a wówczas myśl o przetrwaniu byłaby stosowniejsza niż o zwycięstwie lub klęsce.

A jednak ostatnio w tych niebezpiecznych czasach, gdy energia i żywotność wielkich narodów wyczerpuje się w dokonywaniu nadmiernych zakupów i wzroście zbrojenia, ponownie słyszy się żądania islamu. Niektórzy domagają się sprawiedliwości, inni świętej wojny (dżihad) z Izraelem. Jedni oburzają się na materializm Zachodu i ateizm Związku Radzieckiego, inni żądają przyjscia Mahdiego (odpowiednika żydowskiego i chrześcijańskiego Mesjasza), wreszcie są i tacy, którzy domagają się ojczyzny na zachodnim brzegu Jordanu. Sunnici i szyici nawzajem się oskarżają, podczas gdy nacjonalistyczna wrzawa podnoszona jest przeciw wszelkim wysiłkom zjednoczenia muzułmanów pod panowaniem jednego imama, sułtana lub kalifa.

Uprzemysłowione kraje świata, zdające sobie sprawę jedynie z własnego zapotrzebowania na ropę, z obawą przyglądają się zawiłej sytuacji Zachodu i Dalekiego Wschodu — tej manifestacji „logiki” koranicznej i tylko mogą mieć nadzieję na najlepsze, podczas gdy wszelkimi sposobami gorączkowo poszukują, możliwości uniknięcia najgorszego.



**Jerozolima – Plac Świątynny i Meczet Skąły**

## ŚWIĘTE DLA MUŻULMANÓW PISMA I TRADYCJA

By lepiej zrozumieć pisma i tradycje święte dla mużulmanów oraz powstanie islamskich rozłamów i sekt, przedstawimy krótki opis tych spraw. Niekiedy trudno jest dokładnie przekazać przez tłumaczenie znaczenie wschodnich słów zachodniemu czytelnikowi. Nam wy-starczy racjonalne przybliżenie.

### KORAN I HADITH (HADIS)

(1) Koran, święta księga mużulmanów, zawiera nauki Mahometa, który twierdził, że zostały mu one objawione w języku arabskim (Sura 26:192-195) przez Boga za pośrednictwem anioła Gabriela. Ustępy Hadith (*tradycja*) dobitniej o tym mówią od Koranu. Koran zawierający 114 rozdziałów (zwanych surami) ułożonych kolejno według długości, jest nieco mniejszy od chrześcijańskiego Nowego Testamentu. Sury nie są ułożone chronologicznie, ponieważ wiele z nich to składane, ujęte w całość oświadczenia lub rozprawy pochodzące z różnych okresów nie dających się ściśle ustalić.

Oddziaływanie Koranu nie da się przenieść przez tłumaczenie. Recytowany Arabom w języku arabskim przez wykszoloną osobę, Koran wywiera silny wpływ na słuchaczy, nawet po blisko 1400 latach. Tekst Koranu, który obecnie jest w powszechnym użyciu, był opracowany w pierwszym stuleciu po śmierci Mahometa i od tego czasu pozostał autorytatywną wersją.

(2) Słowo hadith (*tradycja*) literalnie znaczy *wypowiedź*. Używa się go by wskazać na streszczenie wypowiedzi, które były możliwe do odtworzenia na podstawie oryginalnych przekazów „towarzyszy” Mahometa, na temat tego co Mahomet mówił, czynił lub aprobował. Nie ma w nim obcych wpływów i w zakresie swych sześciu autorytatywnych zbiorów (*"al-sihah al-sitt-ah"*, sześć autentycznych zbiorów) w znacznym stopniu pozabawiony jest narośli pochodzących ze źródeł nie związanych z „towarzyszami”. Za autora jednego z tych sześciu najbardziej skrupulatnie opracowanego zbioru powszechnie uważa się Al-Bukhari'ego (zmarł w 870 r.)

### SUNNA, IDŻMA I SZARIA

(3) Surma (*sposób* postępowania lub *zwyczaj*) jest słowem przedislamskim. Mahomet zganiał Mekkańczyków za kurczowe trzymanie się „sunny” swych ojców, po objawieniu jemu niezmiennej „sunny” Bożej. Ściśle mówiąc „sunna” służy do przedstawienia tych tradycyjnych zwyczajów, które nie zostały umieszczone w Koranie. W islamskim rozumieniu są to pierwotne zwyczaje wspólnoty przekazywane ustnie, lecz istnieją spory czy są to wyłącznie zwyczaje z czasów Mahometa, czy też powinno się uznać i te z czasów Kalifów, będących „towarzyszami” Mahometa. Hadith jest przewodnikiem dla „sunny”.

(4) Idżma (*zgoda*) jest słowem, które trudno dokładnie zdefiniować. Oznacza ono powszechną zgodę i odnosi się do powszechnie i tradycyjnie przyjętych poglądów świata mużulmańskiego na to co Koran i „sunna” wyrażają w

zakresie formułowanych islamskich doktryn i praktyk. W pierwszym znaczeniu idżma odnosi się do dawnych zwyczajów i tradycji, i nadaje historyczny autorytet wierzeniom i praktykom „towarzyszy” z Medyny. W drugim znaczeniu stanowi podstawę tolerowania różnych „szkół” w islamie, powstałych skutkiem nawracania się ludów o innej kulturze, które wniosły swe zwyczaje modyfikujące „sunnę” dla własnych ściśle określonych celów. „Idżma” doktorów i myślicieli w zakresie końcowej analizy zawsze była podległa społecznej „idżmie”.

(5) Szaria (literalnie *ścieżka do źródła*), obejmuje wszystko co dotyczy sposobu życia, co zostało wyraźnie lub pośrednio nakazane przez Boga i zawiera wszystkie doktryny (wierzenia) i prawa (praktykę) islamu. Jest oparta na Koranie, surmie, idżmie i „kijas” (rozumowanie analogiczne, za pomocą którego objaśnia się treść trzech pozostałych ksiąg).

### PIĘĆ ARTYKUŁÓW WIARY

(6) Oto podstawowe dogmaty w które mużulmanie są zobowiązani wierzyć:

(a) Istnieje tylko jeden prawdziwy Bóg — Allah, który jest wszechwidzący, wszechwiedzący i wszechmocny.

(b) Istnieją dobrzy aniołowie pod wodzą Gabriela, który ukazał się Mahometowi, i dżinny (faktycznie upadli aniołowie) pod wodzą szatana.

(c) Istnieją cztery przez Boga natchnione księgi: Tora (pięć ksiąg Mojżesza), Psalmi Dawida, Ewangelie Jezusa i Koran. Koran zajmuje naczelną miejsce, gdyż jest to ostatnie słowo Allaha do ludzkości.

(d) Prorokami są: Adam, Noe, Abraham, Mojżesz, Dawid, Jonasz, Jezus i około dwudziestu innych osób. Lecz ostatnim i największym prorokiem, sumą i pieczęcią wszystkich, jest Mahomet.

(e) W „dzień ostatni” zostaną wzbudzeni umarli i wówczas posłani przez Allaha aniołowie stróże będą świadczyć o ludzkich uczynkach i osądzą każdego, albo jako godnego wejścia do Raju (włączając w to zmysłowe przyjemności), albo w przeciwnym razie jako niegodnych skazą na potępienie w piekle, gdzie będą męczeni wiecznie. Allah ustalił co uważa za stosowne i nikt nie ma prawa zmieniać jego rozporządzeń.

### PIĘĆ FILARÓW WIARY

(7) Oto obowiązki z których muszą się wywiązać mużulmanie, by mogli dostąpić zbawienia:

(a) Publicznie wypowiadać *szahady* (*wyznanie wiary*); „Nie ma żadnego innego Boga prócz Allaha, a Mahomet jest jego prorokiem”.

(b) Modlitwy i rytualne obmywania pięć razy dziennie.

(c) Płacenie podatku *zakat* — jałmużny — dziesięciny od dochodów.

(d) Post (od świtu do zachodu słońca) w ramadanie, dziewiątym miesiącu, i wystrzeganie się niegodziwych czynów, które mogłyby unieważnić post.

(e) Odbycie przynajmniej raz w życiu *hadżdż* — pielgrzymki do Mekki — uczestnictwo w jej obrzędach. (Za-

tem dostrzegamy, że islam, naucza o zbawieniu przez uczynki, co jest przeciwne biblijnej nauce o usprawiedliwieniu przez wiarę. — Rzym. 3:20; Efez. 2:8,9; Gal.2:16; Tyt. 3:5).

### ISLAMSKIE ROZŁAMY I SEKTY

Przedstawione powyżej kryteria muzułmańskiej ortodoksji stały się przedmiotem sporów, które w najgorszym przypadku doprowadziły do rozłamów pośród muzułmanów, a w najlepszym do powstania odmiennych grup. Niektóre odłamy nie są sektami w prawdziwym tego słowa znaczeniu, lecz są tolerowanymi przez muzułmanów odmiennymi grupami, ponieważ podziały zaistniały bez fizycznego rozłączenia. Poniżej je prezentujemy:

### SUNNICI I SZYICI

(1) Sunnici to ortodoksyjni muzułmanie, którzy stanowią 85% z 500 do 700 milionów dzisiejszych muzułmanów. Przyjęli zarówno „sunnę” społeczną jak i tę ujętą w Koranie. Olbrzymi wpływ „Araberthum” (nauk arabskich) zachował pierwotną i trwałą ortodoksję sunnitów. Medyna, miejsce powstania Koranu i Hadith, była szkołą teologii islamskiej o zasięgu światowym, a szkoły w innych krajach posiadały jedynie regionalne znaczenie. Tak więc znajomość i przestrzeganie prawa były powszechne wśród sunnitów.

(2) Szyici (od *shia, partia*) to muzułmanie sprzeciwiający się po śmierci Alego w 661 r.n.e., przeniesieniu stolicy islamskiej z Kufy do Damaszku i usiłujący przywrócić jego dynastii kalifat. Po śmierci Mahometa szyici traktowali jako nielegalne kierownictwo wspólnoty i powstała wówczas sunnę pomahometańskich „towarzyszy”. Trzej pierwsi kalifowie - Abu Bakr, Omar i Osman - nie są uznawani przez nich jako prawowici następcy Mahometa. Uważają, że Ali był prawdziwym następcą. Na tym tle nadal trwa opozycja szyitów przeciw sunnitom i dochodzi niekiedy do rozlewu krwi. Szyici są głównym i znacznym odłamek i stanowią jak się uważa około 15% muzułmanów. Po pewnych na początku odchyleniach, na skutek wpływów tajemnych, pozostały pośród nich trzy główne grupy:

(a) Imamici uznający dwunastu imamów, którzy jak się uważa, byli postanowionymi przez Boga duchowymi przywódcami prowadzonymi specjalną siłą duchową. Ostatni imam Mahammed al Muntazar (*oczekiwany*) zniknął około 873 r. i nadal się czeka na jego powrót. Ta grupa jest silna w Persji i ma swych zwolenników w Syrii, Iraku i Indii.

(b) Ismailici są raczej zwolennikami Ismaila, którego uznają za siódmego imama, niż jego brata Musa. Od Ismailitów pochodzą karmaci (średniowieczny ruch rewolucyjny), egipski kalifat Fatymidów (969-1171 r.n.e.), i asasyni ze współczesnych Indii i wschodniej Afryki. Zamożny Aga Khan z Indii jest ich duchowym i świeckim przywódcą.

(c) Zajdyci przeważają w Jemenie. Wierząc w ciągłość linii imamów od czasów Alego, nie wierząc zaś w ich

nadnaturalne przymioty, uznają prawo medyńskich „towarzyszy” do ustanowienia w istniejących wówczas okolicznościach swej sunny i kalifatu przed nastaniem kalifatu Alego. Z wszystkich grup szyickich najbliżsi są sunnitom.

### CHARYDŹYCI, SUFI I WAHHABICI

(3) W 675 r.n.e. wkrótce po rozpoczęciu się kalifatu Alego, spośród fanatycznych religijnych współplemieńców pochodzących z Mezopotamii i kresów Iraku została sformowana partia opozycyjna charydżytów (secesjonistów). W trakcie rywalizacji o kalifat z Muawiją, Ali został wybrany przez arbitraż. Gdy większość poparła ten werdykt, to Charydźcy tego nie uczynili, twierdząc że wyłącznie Bóg ma prawo dokonania wyboru (sura 6:57-62). Odłączyli się i wpięrowo zwalczyli Alego a później kalifów z dynastii damasceńskich Omajjadów.

Charydźcy to twardy lud i dzielni wojownicy. Mimo że stosunkowo nieliczni, walczyli przeciwko ortodoksyjnemu państwu islamskiemu i byli znani z okrucieństwa. Pokonano ich z wielką trudnością i odtąd odgrywali drugorzędą rolę, głównie w północnej Afryce i wschodniej Arabii.

(4) Sufi (słowo to oznacza *odziany w strój z wełny* — noszenie wełnianego okrycia utożsamiano z uduchowieniem, nawet w okresie przedislamskim) byli spekulatywną, filozoficzną i mistyczną grupą i ruchem, który powstał jako pietystyczna alternatywa wobec bardziej formalnego, prymitywnego islamu arabskiego.

Po śmierci Mahometa, w trzecim pokoleniu nastąpiła wielka apostazja, w wyniku której zdecydowani mistycy odeszli od „praw i praktyk” zwolenników szkoły medyńskiej. Utworzyli oni zakony i bractwa, i gdy rozwinął się sufizm niektóre z nich połączyły się, inne zaś odpadły. Kładąc nacisk na niektóre wersety koranu, jak sura 2:115; 57:3; 50:16 i 8:24, sufizm naucza ascetyzmu, całkowitego zarzucenia egocentryzmu i zaleca uniżoność w modlitwie oraz pokorę względem Boga. Dużo medytuje się nad naturą Boską i rzeczami stworzonymi, a duch gorliwości wynosi to wszystko na najwyższy poziom sensu mistycznego.

We wczesnych latach kształtowania się sufizmu, głoszący asceci posługiwali się różnymi materiałami. Legendy chrześcijan, buddystów, żydów i zoroastrianów oraz wierzenia gnostyków ścierały się z arabskim folklorem i relacjami pochodzącymi ze starożytnej Syrii i Babilonii, gdy na przykład sufi — „Qussas” (*opowiadający historie*) wygłaszał kazania i komentarze na temat Koranu. Chrześcijaństwo (w dużym stopniu apokryficzne) i gnostycyzm, były przystosowane do nauk islamskich, z zamazanymi konturami między wierzeniami tam gdzie miał przewagę sufizm. Nauki chrześcijańskie na temat wtórego adwentu są interpretowane według islamskiej terminologii jako przyjście Mahdiego, a przepowiedziane wydarzenia towarzyszące jego przybyciu są bardzo podobne do wydarzeń zapowiadających powrót Chrystusa.

Sufizm przepojony ekstatycznym duchem nabożności

ogarnął islam oddziaływując na władców, arystokratów, intelektualistów i zwykłych muzułmanów. Pobudzał miśyjną żarliwość, dzięki czemu ideały sufich zostały przeniesione do starych dalekich terytoriów islamskich. Po islamskich podbojach, zaniósł on także nauki islamskie do Indii, środkowej Afryki, środkowej i południowej Azji, a później do imperium Mongołów.

Przy braku zdecydowanej kontroli nad okrucieństwami do których fanatyzm doprowadził sufich, naginano interpretacją idźmy, gdy usiłowano zaprowadzić nowe zwyczaje. Powstały dziesiątki zakonów sufich; ponad siedemdziesiąt nadal prowadzi działalność. Niektóre zwyrodniałe formy sufizmu prowadziły do zażywania narkotyków, połykania ognia, magii, tańców derwiszy i zaklania węży, lecz ogólnie mówiąc, sufizm ma licznych szczyrych, gorliwych zwolenników. Z samej natury skrajnego mistycyzmu nieuchronnie wynika powstawanie przekonujących analogii, a zatem istnieją podobieństwa pomiędzy islamem i hinduizmem, a ostatnio wyłoniły się zachodnie kultury mistyczne.

(5) W 1744 r. w Środkowej Azji został zapoczątkowany przez Mohammeda Ibn al Wahhaba reformacyjny ruch wahhabitów, walczący przeciwko sufizmowi i zepsuciu, polegający na przestrzeganiu prymitywnych wierzeń i praktyk Koranu. Zdobył on poparcie i siłę, gdy słownie i zbrojnie wystąpił przeciwko kompromisom. Opanował on Środkową i Wschodnią Azję i rzucił wyzwanie Imperium Otomańskiemu, gdy zawładnął silnymi ośrodkami irackimi i zapanował w Mekce. Mimo że polityczne i militarne aspekty powstania ruchu wahhabitów zostały wkrótce bezlitośnie zdeprecjonowane, to niemniej jednak jego wpływy, zwłaszcza w Arabii Saudyjskiej, pozostały żywe w wielu arabsko-zorientowanych tradycyjnych formach opozycji do sufizmu.

### BABIZM I BAHAIZM

(6) Ruch babicki powstał w Persji w 1844 r. Z szyickich wierzeń w powrót ostatniego imama (Mahdiego, który zniknął około 873 r.), celem ustanowienia pokoju i sprawiedliwości. Ruch ten został zapoczątkowany przez Mirzę Alego Muhammada z Sziraz. „Pozostający w ukryciu” imam później miał rzekomo styczność ze swymi zwolennikami przez ludzkich pośredników określanych mianem „bab”. Odnosząc do siebie ten tytuł, Mirza Ali Muhammad nauczał, że imam komunikował się przez niego.

Później Bab twierdził, że jest Mahdim i jego zwolennicy uznawali go za boską istotę w ciele. Nakazał by wszyscy władcy byli mu poddani poczynając od szaha perskiego. Krótco potem w 1850 r., wraz z dwudziestoma tysiącami zwolenników, został zabity podczas fali ostrych prześladowań ze strony szyickiej hierarchii i państwa, Doktryna Babiego utrzymuje, i tym się różni od islamskiej ortodoksji, że boska manifestacja i objawienie nie kończą się na Mahomecie i Koranie, chociaż jego nauki skłaniają się do żydowskich proroków i Jezusa.

Bab mówił o spadkobiercy, którego Bóg objawi, zwią-

zanym z mistyczną liczbą 19 z proroczej chronologii, co dało podstawą do wyniesienia Baha Allaha i powstania bahaizmu. Obecnie babizm ma niewielu zwolenników. Grób i świątynia Baba znajdują się na górze Karmel w Izraelu.

(7) Mirza Husayn Ali (Baha Allah) zapoczątkował w latach pięćdziesiątych XIX w. w Persji bahaizm. Pochodzący ze szlacheckiego rodu, zwolennik nauk Baba, został w 1853 r. uwięziony przez tych samych prześladowców, którzy doprowadzili do egzekucji Baba. Tam doszedł do przekonania, że jest tym, którego przepowiedział Bab.

Gdy rosła sława Baha Allaha i liczba jego zwolenników, on nadal jako więzień został przeniesiony do Bagdadu, następnie w 1863 r. do Konstantynopola i wówczas w zgodzie z teorią Baba o dziewiętnastoletnim mistycznym cyklu (liczonym od roku 1844, kiedy został zapoczątkowany ruch babizmu), on ogłosił się jako „ten, którego miał objawić Bóg” i został nazwany przez swych zwolenników Baha Allah (*wspaniałość Boża*). W końcu on jak i jego (Baha) zwolennicy zostali uwięzieni w Akce, gdzie zmarł on w 1892 roku. Obecnie w Iranie szyicy nadal prześladowają zwolenników bahaizmu. Światowym centrum bahaizmu jest obecnie Hajfa, z grobowcem Baba w pobliżu. Wielkie centrum znajduje się także w pobliżu Chicago.

Baha Allah pozostawił po sobie syna Abbasa Effendi, zwanego Abdul Baha (sługa Baha), jako przywódcę bahaitów i tłumacza swego posłannictwa. Podróżował on po Europie i Ameryce mając wykłady na temat światowego pokoju według zapatrywań bahaitów. Bahaici wierzą, że wszyscy założyciele ruchów religijnych są Bożymi posłańcami według wielkiego planu podniesienia ludzkości przez oświatę i krzewienie braterstwa między wszystkimi ludźmi. Oni dlatego byli zwolennikami zniesienia klas oraz religijnych i etnicznych uprzedzeń i podziałów. Nie uznają duchowieństwa ani obrzędów religijnych. Abdul, wnuk Baha, znany jako Shogi Effendi Rabbani (1896-1957) prowadził dalej tę pracę. Po jego śmierci ruchem kieruje dziewięcioosobowy zarząd wybierany przez dwudziestu siedmiu opiekunów, których wcześniej nazaczył Shogi Effendi.

Bahaizm jest to ruch o światowym zasięgu posiadający lokalne i narodowe zgromadzenia. Wielka praca misyjna jest prowadzona przez jednostki i za pomocą programów oświatowych oraz publikacji wydawanych w przeszło 350 językach. Obecnie ruch ten daleko odszedł od islamskich źródeł, mimo, że łączy go z nimi rzekome wypełnienie się szyickiego prorocтва o Mahdim.

### WYŻSZOŚĆ BIBLIJ NAD KORANEM

Gdy uwzględnimy ignorancję, przesady, okrucieństwo Arabów w czasach zanim pojawił się Mahomet, to przyznajemy, że był on reformatorem, który rozbudził narodową i społeczną świadomość oraz niezwykłą, nową i trwałą jedność swego narodu. On nadał wszystkim swym naukom to, co uważał za nietykalny autorytet, przez odwołanie się do Boskiej aprobaty.

Z judaizmu, który dostarczył większość podstawowych prawd zrozumiałych dla Mahometa, pochodzi silnie zaznaczone poczucie sprawiedliwości i pojęcie rodowodu proroków posłanych przez Boga. Z chrześcijaństwa pochodzi sens uniwersalności, którego brakuje w judaizmie, i krótka wzmianka o zmartwychwstaniu świata (Jan 5:28,29). Z osobistych doświadczeń Mahometa w doznawaniu objawień (rzeczywistych, na skutek halucynacji czy też zwiedzenia) pochodzi jego uczucie osobistej misji i urzędu.

Podstawowa słabość islamu wynika z niewłaściwego zrozumienia Starego Testamentu i także z prawie zupełnej nieznajomości przez Mahometa pism Nowego Testamentu - rzecz dziwna, wydaje się, że akceptował on tylko te wersety, które rozumiał. Ciekawe jak potoczyłyby się wypadki, gdyby miał kontakt z prawdziwymi naukami chrześcijańskimi i nie stykał się, tak często z błędami i sekciarstwem.

Mahomet działał w bardzo niesprzyjającym okresie, gdy prawdziwy Kościół wkraczał w swój tysiąc dwieście sześćdziesięcioletni stan puszczy, który rozpoczął się w 539 r. (Obj.12:6; Ps. 107:1-7). Większość chrześcijan z którymi się on stykał stanowili nestorianie, a na środkowym wschodzie w Azji, pośród chrześcijan i żydów, szeroko był wówczas rozpowszechniony gnostycyzm.

### ZBICIE TWIERDZEŃ MAHOMETA O KORANIE

Mahomet twierdził, że Koran zastąpił Biblię. (Stary i Nowy Testament). Jednakże jedynie Biblia jest objawionym Słowem Bożym (5 Mojż.29:29). Skompletowano ją i uznano za niezmienną około roku 100, gdy Apostoł Jan przekazał od zmartwychwstałego Jezusa księgę Objawienia (Obj. 1:1-3). Biblia wyraźnie oświadcza: Jeśli kto przydał do tego, przyda mu też Bóg plag opisanych w tej księdze. A jeśli kto ujął z słów księgi prorocstwa tego, odejmie też Bóg część jego z Księgi Żywota i z miasta świętego, i z tych rzeczy, które są napisane w tej księdze (Obj. 22:18,19).

Mahomet i „jego towarzysze”, przez zastąpienie Biblii Koranem z jego błędami, „ujęli” wiele z jej prawdziwych nauk i wiele „przydali” - łącznie z licznymi naukami, które Biblii się sprzeciwiają. Oświadczenie zapisane w Obj.22:18 jest skierowane do „każdego słuchającego (rozumiejącego) słów prorocstwa księgi tej”, [czego Mahomet nie uczynił]” (por.Dz.Ap.17:30). Jehowa w swoim niezmiernym miłosierdziu, niewątpliwie w mniejszym stopniu pociągnie Mahometa do odpowiedzialności za odrzucenie Jego Słowa (Jan 17:17; Izaj.55:11), niż tych, którzy zlekceważyli Jego ostrzeżenia po osiągnięciu znajomości prawdy (Żyd. 10:26,27; Mat. 6:23). Błędne twierdzenie Mahometa nie było potrzebne na początku jego działalności reformacyjnej i ten zły krok zasygnalizował jego zejście na niewłaściwe tory.

### TYLKO BIBLIA JEST SŁOWEM BOŻYM

Jedynie Biblia, składająca się z dwóch części, stanowi połączone w jedną całość, harmonijne i skompletowane

Słowo Boże, skierowane do ludzkości w tym obecnym złym świecie. W Starym Testamencie zostały przepowiedziane niezwykle wydarzenia, które zapisano w Nowym Testamencie: Jan Chrzciciel jako zwiastun Mesjasza (Izaj.40:3, por. Mar. 1:2,3); Jezus jako Wyzwoliciel (Izaj.51:9; 53:1; 61:1-3; por. Jan 12:38; Łuk. 4:17-19), jako Odkupiciel (Izaj.59:20; 52:3, por. Rzym. 11:26; 1 Piotra 1:18-20), jako Mesjasz (Izaj.9:6,7, por.Ef.1:20-23), Jego ukrzyżowanie (4 Mojż.21:8,9, por. Jan 3:14, 15) oraz Jego śmierć i zmartwychwstanie (Ps. 16:10; Jonasz 2:3, por. Dz.Ap.2:31; Mat. 12:40,41). Dwunastu Apostołów było przepowiedzianych przez dwanaście źródeł w Elim (2 Mojż.15:27 itp.).

Nowy Testament z kolei odwołuje się do niezwykłych cech Starego Testamentu, jako podstawy zrozumienia oraz potwierdzenia jego nauk, i jako przewodnika w sprawach wielkiego Boskiego Planu Wieków, należących jeszcze do przyszłości. Obydwa Testamenty harmonijnie połączone tworzą jakby jedną księgę świadcząca, o Boskim Planie i doskonałej realizacji jego licznych zagadnień („Usta Pańskie” -Izaj.40:5; Dz.Ap3:18-21; Mat. 4:4).

Jak to później wykazemy, Mahomet błędnie wierzył, że oba Testamenty proroczo przepowiadają zarówno jego działalność, jak i powstanie islamu. Nigdzie ani w Starym, ani w Nowym Testamencie nie ma najmniejszej wzmianki, że Mahomet, islam lub Koran mieli odegrać czynną rolę w części Boskiego Planu, dotyczącej przedtysiącletniego okresu realizacji Jego zamysłów obejmujących również wyborcze powołanie (Filip. 3:14; Żyd. 3:1) jak i restytucję (Dz.Ap.3:18-21). Przeciwnie, Mahomet i wszyscy muzułmanie wraz z resztą nieoświeconego „wzdychającego stworzenia” (Rzym. 8:22) muszą czekać na ustanowienie tysiącletniego Królestwa, by móc na warunkach Nowego Przymierza korzystać z dzieł Boga, Jezusa i uwielbionego Kościoła.

Niemniej warto zauważyć, że szczerze pragnienie jakie mają muzułmanie, by poddać się woli Allaha (islam - *uległość, poddanie się*) mimo błędnych doktryn jakie mogliby oni obecnie wyznawać, zapewni im dobrą pozycję, gdy z pozostałą ludzkością będą musieli w posłuszeństwie poddać się panowaniu Chrystusa, lub w przeciwnym wypadku utracić życie (Filip. 2:9-11).

### MOC BIBLII

Wyższość Biblii jest dowiedziona przez jej nadprzyrodzoną siłę pobudzającą do powszechnego dobra oraz przez fakt, że wywołuje silną opozycję ze strony inspirowanych przez szatana źródeł zła. Szczególnie podczas ciemnych wieków obawiano się światła prawdy pochodzącego z Biblii a jej posłańcy byli zniechęceni - likwidacja ich była uważana za rzecz niezbędną przez odstępczy kościół chrześcijański (zob. *Nadszedł Czas* rozdz. IX).

Szeroki dostęp do biblijnych prawd dzięki drukowaniu Biblii na całym świecie w rodzimych językach doprowadził do częściowego podniesienia i oświecenia całej ludz-

kości na skutek wzniesienia pochodni prawdziwej wolności, równości i braterstwa, uniemożliwiając tym samym panowanie papieskiego absolutyzmu we współczesnym świecie. Nastąpiły rozległe reformy w zakresie edukacji i wyzwolenia „szarego człowieka” przez danie mu prawa do głosowania i w nadaniu praw kobietom oraz ochrony dzieci.

W przeciwieństwie do tego „światło” islamu, które wiodło do złotego wieku Kordowy, Bagdadu i Buchary pochodziło nie z Koranu, lecz było zapożyczone przez Mahometa od Żydów, Greków, Hindusów, Egipcjan i północnych plemion Ariów. Istotnie, „to światło”, które przyczyniło się do powstania wielkich ośrodków kształcenia ludzi należących do klas uprzywilejowanych (gdy Europa nadal była pogrążona w średniowiecznych ciemnościach), niewiele lub wcale nie przyniosło ulgi potrzebującym, zniewolonym lub społecznie uciskanym ludziom (do dzisiaj zagorzali muzułmanie domagają się usankcjonowania społecznej niższości kobiet).

Co więcej, Koran nigdy nie był ostro zwalczany, zakazywany, fałszowany, przekreślony lub dyskredytowany (tak jak to ma miejsce od przeszło tysiąca ośmiuset lat w przypadku prawdziwych nauk biblijnych), a to dowodzi, że szatan nie widzi w naukach Koranu żadnego zagrożenia dla swoich planów, by za pomocą wprowadzenia w błąd utrzymywać duchowo ślepy, głuchy i niemy świat w niewoli (2 Kor.4:3-6; Mat 13:15-17; Jan 5:19 -Diaglott).

#### **BIBLIA NATCHNIONA PRZEZ BOGA**

Wyższość Biblii (jako Boskiego pisanego objawienia) nad innymi pismami jest częściowo dowiedziona przez fakt złożenia jej w jedną całość w ciągu około tysiąca siedmiuset lat z ksiąg poszczególnych osób, występujących w bardzo rozległym tle historycznym, społecznym i kulturalnym. Harmonia jej oświadczeń i jednolitości w prezentowaniu Boskiego Planu, od czasu utraty Raju (upadku Adama) do czasu odzyskania Raju (restytucji w tysiącletnim Królestwie), świadczy o jedynym Boskim Autorze. Faktycznie, Nowy Testament (2 Piotra 1:21) zapewnia, że „nie z woli ludzkiej przyniesione jest niekiedy prorocstwo, ale od Ducha Świętego pędzeni będąc, mówili święci Boży ludzie”. Biblia faktycznie jest „natchniona” od Boga (2 Tym.3:16,17), tak więc dzięki Pismu Świętemu przez wiarę możemy mieć życie — życie wieczne (Jan 5:39; 6:63,68).

Z pewnością Mahomet nie był „pędzony od Ducha Świętego”, gdyż odkąd usiłował bezpośrednio przystąpić do Boga, nie jako usprawiedliwiony przez wiarę i objęty

działaniem zasługowej krwi Jezusa, nie mógł mieć znaczenia u Boga, lecz pozostawał nadal w grzechach. Nie możemy powiedzieć skąd lub od kogo pochodziły objawienia Mahometa, lecz możemy wskazać, że nie mogły pochodzić od Boga, gdyż Jehowa swoją prawdę objawia tylko uświęconym w Chrystusie Jezusie i jedynie przez oddziaływanie swego Ducha Świętego. Jego Duch jest w Jego Słowie - a tego Słowa nie posiadał Mahomet (Jan 15:26; 16:13).

My uważamy, że nikt kto dokładnie badał i został właściwie oświecony w głębokich prawdach („twardym pokarmie” - Żyd. 5:14) zawartych w takich księgach biblijnych Starego Testamentu jak trzecia Księga Mojżeszowa, czwarta księga Mojżeszowa, piąta księga Mojżeszowa, księga Izajasza, Ezechiela, Daniela itd, w Ewangeliach, listach Apostoła Pawła i Księdze Objawienia, nie uwierzy, że Koran może zastąpić jakikolwiek fragment Biblii. Nawet ci, karmiący się „mlekiem” Słowa (Żyd 5:13) raz otrzymawszy i oceniwszy przebaczenie grzechów i usprawiedliwienie przez wiarę, które dostępuje się z łaski (nie z uczynków jak uczył Mahomet !) i przez wiarę w ukrzyżowanego Jezusa jako Zbawiciela i Króla, nie powinni tęsknić w duchu za martwymi uczynkami (Jak. 2:20) wymaganymi od naśladowców Mahometa.

Głębia i rozmach nauk Koranu ma się tak do nauk biblijnych, jak płytka przydrożna kałuża do najgłębszego oceanu. Z pewnością jedynym usprawiedliwieniem dla twierdzeń Mahometa, że Koran zastępuje Biblię jest jego nieznanomość i niezrozumienie Biblii, z wyjątkiem najmniejszych jej fragmentów - a i te zostały zniekształcone przez jego nauczycieli.

To bynajmniej nie oznacza pomniejszania opinii Mahometa. Prorok Izajasz (8:20) wyraźnie oświadcza: „Do Zakonu raczej i do świadectwa; ale jeśli nie chcą, niechże mówią według słowa tego, w którym niemasz żadnej zorzy”. Przy badaniu nauk Mahometa zawartych w Koranie, staje się oczywiste, że w najlepszym przypadku posiadał on mało światła zapożyczonego z Biblii, a zwłaszcza w tym co słyszał o niej od drugich.

Tym wszystkim, którzy przywiązują wagę do pogłębionego spojrzenia na strukturę, naturę, zawartość, cel, historię, kanoniczność i udowodnienia Biblii jako Boskiego objawienia, polecamy przestudiowanie książki pt. „*The Bibie*” (Biblia). To dzieło dostatecznie wykaże, że Biblia zdecydowanie przewyższa Koran, o wiele bardziej niż może to wyrazić najwznioślejsza opinia o Koranie, jak również każda kiedykolwiek wydana księga, (cdn.)

BS '81,58

PRENUMERATA w 1992 r.

**Terazniejsza Prawda {dwumiesięcznik}**, cena pojedynczego numeru wyniesie **4000 zł**, na cały rok **24000 zł**.

**Sztandar Biblijny {miesięcznik}**, cena pojedynczego numeru wyniesie **2000 zł**, na cały rok **24000 zł**.

**Wszelkie wpłaty na wydawnictwo** prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny

"Epifania", Zarząd Główny, I Oddział Miejski PKO w Poznaniu, Nr konta 63513 - 58391 - 136.

**Terazniejsza Prawda i Sztandar Biblijny** będą również wysyłane bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.